

2003-08-31

Resan

Resan startar någonstans vid en station kallad Känslor. Den börjar lite långsamt, smygande och är till en början ganska angenäm. Resenärerna hinner till och med beundra utsikten. Blanka sjöar, vida skogar och vackra vyer passerar förbi utanför fönstret.

Stationen Tankar passeras utan stopp men nästa station heter Ond Aning. Där gör tåget ett kortare stopp och det är då insikten för första gången fyller passagerarnas sinnen. Insikten att denna resa inte är lik de andra. Där man tar tåget från en punkt till en annan, och anländer lyckligt och väl, kanske till och med välkomnad av någon. Denna resa kommer att bli annorlunda, och förmodligen inte lika behaglig.

Från Ond Aning fortsätter resan mot Obehag, där det är möjligt att byta tåg till Lugnet eller Krasch. Problemet är att tågen till Lugnet bara går en gång i veckan och denna dag är inte en sådan dag. Alltså fortsätter färden mot slutstationen Krasch.

Nu börjar det gå snabbare och snabbare, tills det inte längre går att skönja några vyer utanför fönstret. Istället sänker sig mörkret över tåget där det rusar fram genom landskapet. En metalliskt raspig röst ropar ut namnen på stationerna som passeras. De har namn som Smärta, Ångest och Förtvivlan. Slutstationen är belägen i en djup dalgång, vilket gör att tåget oavbrutet går nerför i en hisnande fart. Utanför ligger natten tung och svart i ett kompakt mörker utan minsta lilla ljusning.

Strax efter Förtvivlan slocknar ljuset inne i vagnarna. Det blir ett ögonblick av förvirring då de människor som varit uppe och gått trevar sig fram i mörkret för att hitta tillbaka till sina platser. De stöter hela tiden emot varandra och irritation uppstår. En märkbar oro sprider sig då ingen egentligen vet vad som hänt. Efter en stund hörs återigen den metalliska rösten i högtalarna. Den meddelar att färden tyvärr kommer att tvingas fortsätta i mörker, då ingen vet vad som orsakat felet. Stämningen bland passagerarna är nu orolig och ångestfylld. Några gråter och andra gör allt för att dölja det faktum att händelsen gjort dem skräckslagna.

Sista stationen innan Krasch heter Kaos. Den passeras i ett rasande tempo, men strax därefter händer något som får tåget att sakta farten, för att slutligen stanna helt någonstans där ute i mörkret. Den osynliga med den metalliska rösten meddelar att idag kommer tåget att ta en annan färdväg. Det kommer istället för att fortsätta direkt till Krasch att passera Omtanke och Närhet, för att till sist stanna till i Trygghet. Där kan de som fortfarande vill byta tåg för att komma till Krasch.

Därefter fortsätter tåget, nu i ett betydligt stillsammare tempo. Rälsen leder långsamt uppför igen tills dalgången lämnats bakom. Några svaga strimmor av ljus smyger sig upp vid horisonten och skvallrar om att soluppgången är nära. Då tåget rullar in på stationen som heter Trygghet har solen stigit upp och de första strålarna värmer mot ansiktena då passagerarna kliver ut på perrongen. De flesta väljer att stanna där för att ta nästa tåg tillbaka, endast ett fåtal fortsätter med nästa tåg mot Krasch. Det är de som har givit upp hoppet för längesedan. De som aldrig blir mötta och välkomnade vid slutet av en resa. De som inte ser någon annan

möjlig slutstation än just Krasch.

Den här dagen fick en rad oförutsedda händelser resan att gå åt rätt håll. Men hur blir det nästa gång? En resa som den här genomförs om och om igen, tills den nått sitt slutgiltiga mål.

Två möjliga alternativ finns. Antingen går tåget ända fram till slutstationen Krasch, och har det väl anlänt dit dröjer det länge innan returresan kan företas. Eller så påbörjas resan en sådan dag då det går att byta tåg för att istället resa mot Lugnet. De som en gång tagit sig dit stannar gärna kvar. Vägen dit är lång och bitvis svår, men till skillnad från den hisnande färden mot Krasch har den resan ett mål som är mödan värt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skye med Poeter.se id #15513 innehar upphovsrätten